

## A BORBÉLY

– Kérem a következőt – mondta Boros, és megfordította a párnát a széken. – Mi lesz? – kérdezte egy kicsit előrehajolva, amikor a vendég beült eléje és elhelyezkedett.

– Oldalt és hátul egy keveset, fenn marad. – A vendég vastag hangon beszélt. Nagy, piros feje volt, a haja mélyen benőtt a homlokába.

Boros kibontotta a kendőt, és feltette. Az ing és a piros bőr közé vattát helyezett, s amikor a tükörben meglátta, hogy cigarettát vesz elő, öngyújtójával tüzet adott a vendégnek. Elővette a fiókból az ollót és a nyírógépet. Éppen váltás után voltak.

„Az a Borosé” – mondta valaki, erre a kasz-szásznő odanyújtott neki egy képes újságot. A borbély odaadta a vendég kezébe, közben a tükörbe nézett. Aztán megnézte a vendég nyakát, vette a nullásgépet, és hátul, közepén, a nyakszirt fölött nyírni kezdte. Lassan felment a tarkóján, át a feje búbján, aztán lefele, egészen a homloka közepéig, ameddig benőtt a haj.

– Állj! – kiáltotta a nagy darab, piros vendég, és lecsapta a lapot a kagylóba.

Boros ekkor már megállt. Egy nyírógép-szélességben teljesen lenyírta a haját.

– Mit csinált? – kiáltotta a vendég, és nézte magát a tükörben. Most még pirosabb volt. Nézte a csíkot, amit a villamos nyírógép a hajába nyesett, és megtapogatta.

Boros állt és nézte. Nem látszott rajta semmi. A többi borbély is megállt a munkában, és nézték, mi történt. Ketten közelebb mentek. Az egyik a felelős volt.

– Nem tudom – mondta Boros.

– Mit csinált? – kérdezte a felelős is.

A vendég felemelkedett a székben, és csak a szemével körülnézett. Még mindig azt a helyet fogta a fején, ahol most már nem volt semmi haj.

A borbélyinas a kasszásnőt nézte, aki tetszett neki, hogy az mit szól a dologhoz. A kasszásnő Borost nézte.

– Nem tudom – mondta Boros. Alig láthatóan megvonta a vállát, könnyű mozdulattal széttárta a kezét, és félig megfordult, de nem ment el onnan.

– Lássuk. – A felelős megfogta, és ujjai között vizsgálta a vendég haját. Kezével ott maradt még, s közben Borosra nézett. Nyugodt embernek látszott.

– Mi ez? – kérdezte megint a vendég, de most már nem kiabált. – Mit csináltak velem?

Valaki, akit a legutolsó székben nyírtak, a fejéhez kapott, és odanézett a Boros székéhez.

– Kérem – mondta neki az, aki nyírta, és elengedte egy pillanatra. – Tessék nyugodtan odanézni.

– Elrendezzük – mondta a felelős, és intett a többieknek, hogy: tovább. – Tessék egy kicsit leülni. Lássuk. – Elforgatta a fejet.

A vendég, miközben elforgatták a fejét, egészen közel az arcához Borost kellett hogy lássa.

– Magát elintézem – mondta neki.

Boros csak állt. Most sem látszott rajta semmi. A felelős feléje fordult.

– Így belenyírni. Éppen maga.

– Csináljanak valamit – mondta a vendég.  
– Annyit mondok, hamar.

– Rá kell fésülni – mondta az a borbély, aki a szomszéd széken dolgozott.

– Nézd csak meg jobban – mondta egy másik. Közben a teremben az ollók csattogása hallatszott. Mindenki dolgozott, csak Boros állt némán a vendége mellett.

– Mit akarsz ráfésülni? – A felelős még mindig a rövid, tömött haját tapogatta. – Ezt nem lehet.

– Egymás között tárgyalnak? – kérdezte egy kicsit élesebben a vendég.

– Nem tudjuk visszarágasztani – mondta a felelős. – Ráfésülni sem tudjuk. Az ön haja már nem lesz olyan, amilyennek kérte.

Az utcáról beszólt valaki.

– Sokat várok?

– Foglaljon helyet, Balázs – mondta a felelős.

A másik egy kicsit állt, látta, hogy van valami.

– Majd visszajövök – mondta, és kiment.

– Nem lehet ráfésülni – folytatta a felelős.

– Ezt csak egyféleképpen lehet. Szerencsére meleg van.

– Én elmegyek és megmutatom – mondta a vendég. – Legjobb lesz, ha megmutatom azoknak, akiket érdeklí, hogy itt hogy dolgoznak. – Fel akart állni.

– Így ne tessék – mondta a felelős. Finoman visszatartotta, és megsimogatta a fejét. – Így ne. – Ránézett Borosra, intett, hogy szóljon valamit. Boros nem szólt semmit.

– Tévedett – magyarázta a felelős. – Nem jól értette. Legjobb borbélyunk.

– Nem – mondta Boros. – Jól értettem.

A felelős felnézett. A tükörben a csillárt látta.

– Tudják meg – mondta a vendég –, még nem tértem egészen magamhoz. Azt hiszem,

üvöltenem kellene, hisz megcsonkítottak. – Ránézett Borosra. – Hallja? Megcsonkított.

Borosnak hallania kellett, hogy megcsonkította a vendéget.

– Legjobb borbélyunk – mondta a felelős. Sápadt volt.

– Mit akar most ezzel? – A vendég hosszasán nézte a felelőst.

– Borzasztó kellemetlenséget kellett önnek okoznunk – mondta a felelős. – De hát meleg van. Csak egy dolgot tehetünk vele, hogy egyforma legyen. – Most már hamar el akarta intézni a vendéget.

– Várjanak. – A vendég felállt, és elment a kirakatig. Megfordult. – Bejövök ide, és akkor... Miért is jöttem be?

– Hamar kinő. – A felelős a kezével kérte, hogy foglaljon újra helyet a székben.

A vendég visszament a székhez.

– Még nem tértem magamhoz. Hol kezdődik a kockázat? Maga tudja?

– Hát az biztos. – Ennyit mondott a felelős. Örült, hogy a vendég visszaült a székbe.

Boros a szék mellett állt, összekulcsolt kezekkel. A felelős odafordult hozzá, és a kezébe akarta adni a nyírógépet. Ránézett.

– Nyírja meg – kérte csendesen.

– Nem tudom.

– Nyírja meg, Boros. Kérem.

Boros hátratette a kezét.

– Nem. Nem bírok hozzányúlni.

A felelős elindult hátra, a függönnyel elkerített rész felé.

– Jöjjön – mondta Borosnak.

Boros utánament, és megállt mellette.

– Ezt magának kell – súgta neki a felelős.

– Kérem, nyírja most meg. Most már teljesen

megnyírhatja. Kérem. – Egyszerű, meleg volt a hangja.

– Nem érek hozzá – mondta a borbély. – Nem tudok.

A felelős kijött. Az egyik borbély éppen szabad volt, intett neki, hogy nyírja meg hamar.

– Én nem – mondta a másik.

– Akkor meg fogom nyírni – mondta a felelős.

Nekifogott és megnyírta a Boros vendégét. Közben Boros előjött a függöny mögül, és odaállt a széke mellé. Ezalatt egypáran fizettek, majdnem kiürült a műhely. A vendég most nyugodt volt, úgy tűnt, nem néz sehová. A felelős levette a kendőt, lerázta, aztán leseperte a kabátot a hajtól.

– Mindenesetre. – Ennyit mondott.

– Jobb lett volna, ha megmutatom valakinek – mondta a vendég nagyon halkán. – Most ugye nincs mit megmutassak? – Nem dühösnek, csak szomorúnak látszott.

– Mindenesetre – mondta a felelős.

– Hát nincs. – A vendég odafordult Boroshoz. – De azért maga ne féljen – mondta halkán és komolyan. – Maga csak nyírjon tovább. – Ezzel vette a kalapját, és kiment.

Rossz volt, hogy a nagy darab, piros ember ilyen halkán beszélt. A felelősnek nedves volt a homloka.

– Fizetett? – kérdezte az a borbély, aki az előbb nem akarta Boros helyett megnyírni. Nagy fekete bajusza volt.

– Ugyan. – A kasszásnő lehajtott fejjel ült.

– Egy darabig kalappal fog járni – mondta a bajuszos.

– Hagyják most – mondta a felelős. Még egy vendég volt hátra.

– Te – szólt a bajuszos Borosnak.  
– Mondtam, hagyják egy kicsit – kérte a felelős.  
– Csak kérdezni akartam tőle valamit – mondta a másik.  
Mikor az utolsó vendég is kiment, a felelős levette a szemüvegét, és ránézett Borosra.  
– Mi volt ez?  
– Nem tudom. – Borosnak az arcán látszott, hogy tényleg nem tudja.  
– Nézzesse meg magát.  
– Te – kezdte a bajuszos. – Amikor már benne voltál teljesen, akkor is ha megállsz, még lehetett volna neki bokszolófrizurát csinálni.  
Boros finoman felhúzta a vállát.  
– Nem láttad, hogy benne vagy? Amikor már jöttél lefelé. Kellett lássad.  
– Láttam – mondta Boros. – Nem tudtam megállni. Éreztem, le fogok menni, egészen.  
A felelős megtörölte a homlokát, s közben csak úgy magának intett, hogy nem érti.  
– Nézzesse meg magát – mondta. – Ez el fog menni, és jelentést tesz. Az biztos.  
– Kalappal fog menni – mondta a bajuszos.  
– Gondolkozzék – fordult a felelős Boroshoz. – Elmegy, és jelenteni fogja.  
– El fognak helyezni innen. Csak annyi – mondta a bajuszos. – Arra számíthatsz.  
Boros hallgatott. Nem lehetett látni, mi van benne, mindig ilyennek látták a szemét.  
– Kellert is csak áthelyezték, amikor ollóval belevágott valakinek a fülébe. Pedig az soha nem nőtt ki többet.  
– Az egészen más volt – mondta egy másik.  
A bajuszos folytatta:  
– Keller nem is állt meg, tovább csattogott az ollóval a feje mellett. Amikor a kasszásnő,

aki a nője volt, összegyűjtötte a haját a széke körül, akkor odasúgta neki: „Vigyázz, a vendég füle a kosárban van.” Aztán timsót tett arra a helyre, és azt mondta: „Egy kicsit megsebeztem.”

– Maga ezeket honnan tudja? – kérdezte a felelős.

– Ő mondta. Megúsza egy áthelyezéssel.

– Jó. Most hagyják egy kicsit – mondta a felelős.

– Egyébként, egy fül alig vérzik. – A bajuszos odament a kasszásnőhöz. – Mit szól hozzá?

A kasszásnő nem felelt. Le volt hajtva a feje. A többiek is csendben ültek. Borost nézték.

Boros lassan levetette a köpenyét, és beakasztotta a függöny mögé.

– Mit csinál? – kérdezte a felelős.

– Elmegyek – mondta Boros.

– Akarok magával beszélni.

Boros két lépés között megállt.

– Jó.

– Jobb volna, ha most nem menne el.

Boros félig visszafordult.

– Elmegyek – mondta, és behúzta maga mögött az ajtót.